

Til en ung Sømand (Aarestrup 1845)

Fra grønne Bakker — svulmende paa Øen,
Som ude paa det Dybe Havets Bølge —
Skal min Blik til Horizonten følge
Dit hvide Seil henover Østersøen.

Du reiser bort til Nordens Klippestrande,
Til Bjerget, der er Fader til vor Slette:
Hils ham, den mørke, havombruste Jette,
Der endnu trodsig rynker Bryn og Pande;

Der knuser Østens Storm i sine Kløfter,
Og med det frie Granbar høit sig krandsær;
Der, trods det store, tunge Klippepandsær,
Dog Kæmpefoden meer og mere løfter.

Det var vel Mulighed at finde Mening
I Landets Reisning over Saltvandssletten:
Som Kysten stiger, saa skal stige Ætten
Af Norsk og Svensk og Dansker i Forening.

Gjør dit dertil! Lad nordisk Mod og Mæle
Forkynde Fremmede hvorfra du stammer!
Fortvivl ei om dit Fædreland! det ammer
Et nyfødt Kuld, som Aaget ei skal qvæle.

Fortæl, at Frihedslyst i Danmark svulmer!
En Skare Ynglinger er alt herhjemme,
Hvis Haab og Dristighed man ei kan skræmme,
Og Mænd, hos hvem det under Asken ulmer.

Fra disse Høider vifter jeg med Hatten,
Og ønsker dig Farvel paa Sømandstoget —
Farvel, naar Solen lysner Dannebroget,
Farvel, naar Stjernen leder dig om Natten!

Kan Du forklare mig, Hav (Drachmann 1877)

Kan Du forklare mig, Hav: —
Hvorfor i al Verden jeg strider og stræber,
Sætter mig hos Dig med bævende Læber,
Glemmer hvert Maaltid, ja næsten glemmer
Mine egne vaade, forfrosne Lemmer,
Stirrende paa Dig, som næppe Du véd,
For at opfange hele Din Vældighed,
For at forme Din egen Stormmelodi
Til Toner, som gælder i min Poesi!

Ak, om jeg formed det skønneste Spil,
Hvor mange er der, som lytter dertil?
Hvor mange, som ret af Hjærtet mener,
— Halve Venner og hele Mæcener —
At jeg har gavnet og glædet mit Land,
Fordi jeg har gjort mig til Spillemand? ....

»Du spørger! Hvad skal man vel svare paa sligt?
Jeg forstaar mig kuns lidet paa Sang og Digt,
Har aldrig taget et Kursus deri,
Er helst for al Spekuleren fri.
Men, om Du forresten vil vide min Mening:
Nuvel, hvorfor strider og stræber vel *jeg*
— Vinden og jeg i Forening? —

Vi vandrer bestandig vor støtte Vej
Og summer og brummer og gør Spektakel,
Og vilde vist holde det for et Mirakel,
Om En kommanderte: hold op!
Jeg synger min Sang, og jeg strækker min Krop,
Er oftest paa Farten, og sjelden i Havn;
Vi ligger paa Rejse, og blæser ad Landet,
Og spørger aldrig om »Gavn«.

Jeg kunde vel være en Mølledam
Og male for Folk paa Kværne;
Ja, *kunde* jeg, skulde jeg gerne.
Men jeg er nu engang ikke saa tam;
Man kan gerne skælde paa Vandet:
Jeg er Hav. Jeg kan ikke andet.«